

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Bc. Petry Netoličkové ve věci

žalobce: X, narozený dne X
bytem X
zastoupený obecnou zmocněnkyní Ing. Dagmar Neumannovou
bytem T. G. Masaryka 620, Chocẽ

proti

žalovanému: **Celní úřad v Liberci**
sídlem České mládeže 1122, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2026, č. j. 369767-2/2025-200000-12040
takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta námitka žalobce proti vyrozumění o předepsání úroku z prodlení ze dne 11. 11. 2025, č. j. 369768/2025-200000-12020, č. j. 369766/2025-200000-12020, č. j. 369764/2025-200000-12020, č. j. 369769/2025-200000-12020, č. j. 369760/2025-200000-12020, č. j. 369765/2025-200000-12020, č. j. 369767/2025-200000-12020, č. j. 369762/2025-200000-12020, č. j. 369778/2025-200000-12020, č. j. 369770/2025-200000-12020, č. j. 369761/2025-200000-12020 a č. j. 369759/2025-200000-12020.
2. Na základě daňové kontroly zahájené dne 31. 10. 2024 byl žalobci prostřednictvím dodatečných platebních výměrů ze dne 28. 1. 2025 č. j. 15517/2025-590000-32.1, č. j. 15529/2025-590000-32.1, č. j. 15538/2025-590000-32.1, č. j. 15546/2025-590000-32.1, č. j. 15553/2025-590000-32.1, č. j. 15557/2025-590000-32.1, č. j. 15615/2025-590000-32.1, č. j. 15619/2025-590000-32.1, č. j. 15624/2025-590000-32.1, č. j. 15646/2025-590000-32.1, č. j. 15653/2025-590000-32.1, č. j. 15657/2025-590000-32.1 (dobrovolně uhrazených dne 30. 1. 2025) a ze dne 3. 2. 2025, č. j. 18899/2025-590000-32.1, č. j. 18903/2025-590000-32.1, č. j. 18911/2025-590000-32.1, č. j. 18914/2025-590000-32.1, č. j. 18946/2025-590000-32.1, č. j. 18954/2025-590000-32.1, č. j. 18965/2025-590000-32.1, č. j. 18971/2025-590000-32.1, č. j. 18979/2025-590000-32.1, č. j. 18999/2025-590000-32.1, č. j. 19005/2025-590000-32.1 a č. j. 19016/2025-590000-32.1 (dobrovolně uhrazených dne 5. 2. 2025), doměřen tehdejší Celním úřadem pro Pardubický kraj snížený nárok na vrácení spotřební daně z minerálních olejů za období od ledna 2022 do prosince 2023, tj. zvláště za každý měsíc, tvořící jedno zdaňovací období dle ustanovení § 17 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Odvolání žalobce proti těmto platebním výměrům bylo rozhodnutím Generálního ředitelství cel ze dne 26. 8. 2025, č. j. 16095-2/2025-900000-24150, zamítnuto.
3. Následně byl žalobce výše popsanými vyrozuměními ze dne 11. 11. 2025 vyrozuměn o předepsání úroku z prodlení, proti kterým brojil námitkou. Předně namítal, že proti dodatečným platebním výměrům podal u krajského soudu správní žalobu, a domáhal se vyjádření, zda má úroky hradit i ve věci, o níž dosud nebylo soudem rozhodnuto. Dále označil napadené úkony za nepřezkoumatelné pro absenci konkrétního zdaňovacího období, které bylo podle jeho názoru uvedeno pouze v předmětech datových zpráv. Ve vyrozuměních také podle žalobce nebylo uvedeno konkrétní datum splatnosti úroku. Telefonické vysvětlení poskytnuté pracovníkem celního úřadu považoval za rozporné. Žalobce zároveň brojil proti tomu, že nebyl poučen o možnosti prominutí úroku z prodlení a penále. Konečně namítal i nepřiměřenou složitost a rozsah nalézacího a odvolacího řízení, včetně množství vydaných písemností.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl námitku žalobce proti výše popsaným vyrozuměním o předepsání úroku z prodlení. Žalovaný v odůvodnění popsal, že dne 11. 11. 2025 žalobce vyrozuměl o předepsání zákonného úroku z prodlení za dobu od původní splatnosti příslušné spotřební daně do dne její úhrady, a to pouze u těch zdaňovacích období, u nichž úrok přesáhl částku 1 000 Kč ve smyslu § 251a odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. K první námitce žalobce žalovaný uvedl, že podaná správní žaloba sama o sobě nemá

odkladný účinek. Ten může být přiznán pouze rozhodnutím soudu. Pokud žalobci odkladný účinek přiznán nebyl, zůstává nedoplatek, včetně nedoplatku tvořeného úrokem, nadále nedoplatkem, který je správce daně oprávněn i povinen požadovat a případně vymáhat. Stejně tak úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona podle § 251a daňového řádu, nikoli rozhodnutím správce daně, a daňový subjekt je o jeho předepsání pouze vyrozumíván podle § 153 odst. 3 daňového řádu. Z toho žalovaný dovodil, že na vyrozumění nelze klást stejné požadavky jako na formální správní rozhodnutí a že je proto nelze považovat za nepřezkoumatelná jen pro absenci některých formálních náležitostí. Ohledně konkrétního zdaňovacího období žalovaný zdůraznil, že úrok se vztahuje primárně k příslušnému dodatečnému platebnímu výměru, jehož číslo jednací bylo ve všech vyrozuměních řádně uvedeno. Neuvedení samotného období v textu vyrozumění proto nepovažoval za pochybení. Dodal zároveň, že vyrozumění jsou generována automatizovaným systémem používaným celní správou a nelze je ovlivnit. K námitce týkající se splatnosti úroku žalovaný odkázal na § 252 odst. 5 daňového řádu, podle něhož je úrok z prodlení splatný dnem, kdy jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik. Žalobce byl o této skutečnosti poučen jak v samotných vyrozuměních, tak i telefonicky. Žalovaný dále vysvětlil, že úrok vzniká a stává se splatným průběžně den po dni. Poprvé se stal splatným prvním dnem prodlení a v konečné výši dnem úhrady souvisejícího dodatečného platebního výměru, kdy přestal dále narůstat. K námitce absence poučení o prominutí úroku a penále žalovaný uvedl, že mu zákon ani podzákonné předpisy neukládají povinnost poučovat daňový subjekt v rozhodnutích nebo ve vyrozuměních o možnosti žádat o prominutí spravované daně či jejího příslušenství. Nadto poznamenal, že žalobce je dlouhodobě zastoupen účetním a daňovým poradcem, takže takové poučení by se jevilo nadbytečné. Konečně k námitce směřující proti samotnému doměření daně, průběhu odvolacího řízení a množství vydaných písemností žalovaný uvedl, že tyto okolnosti nemohou založit nezákonnost vyrozumění o předepsání úroku z prodlení.

II. Žaloba

5. V podané žalobě žalobce předně uvedl, že nyní posuzovaná věc úzce souvisí s již dříve podanou žalobou vedenou pod sp. zn. 52 Af 19/2025 u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice, neboť předepsané úroky z prodlení se vážou ke spotřební dani, která je předmětem uvedeného soudního řízení. Podle žalobce dosud nebylo rozhodnuto o samotném základu daňové povinnosti, a proto brojil i proti navazujícím úrokům z prodlení.
6. Dále žalobce shrnul okolnosti původního daňového případu, tvrdil, že základem doměření byla dvě místní šetření, při nichž mu nebyly sděleny žádné konkrétní pochybnosti. Namítal, že správce daně nepožadoval měsíční měření, které se podle něj jako jediné uvádí do daňového přiznání, poukazoval na to, že v provozovně již dříve proběhla kontrola za předchozího provozovatele, při níž správce daně žádné nesrovnalosti neshledal a použité měřidlo akceptoval. Žalobce dále tvrdil, že nelze nárokovat vyšší spotřebu, než odpovídá nakoupenému a fakturovanému množství topného oleje. Podle žalobce se mu vrací pouze ta část spotřební daně, kterou skutečně uhradil, takže spotřeba ani vratka nemohou být vyšší.
7. V dalším žalobním bodu žalobce namítal nečinnost správce daně. Uváděl, že pokud by byly úroky z prodlení vyčísleny a předepsány bezprostředně, mohly být zahrnuty již do původní žaloby, a nevznikly by mu tak další náklady. V této souvislosti poukazoval na to, že

nedoplatek uhradil již v lednu 2025, zatímco vyrozumění o předepsání úroku z prodlení mu bylo doručeno až dne 11. 11. 2025, tedy s časovým odstupem přibližně deseti měsíců.

8. Další žalobní námitka směřovala proti tvrzení uvedenému v napadeném rozhodnutí, podle něhož měl být žalobce o splatnosti úroků poučen telefonicky. Žalobci mělo být při telefonickém hovoru sděleno, že úroky jsou splatné dne 10. 11. 2025, tedy ještě před doručením příslušné listiny dne 11. 11. 2025. Takové poučení považoval za nesmyslné a rozporné. Při dalším telefonickém kontaktu mu bylo sděleno, že má částku uhradit „co nejdříve“, případně až bude moci. K prokázání těchto tvrzení navrhoval provést důkaz zvukovou nahrávkou telefonického hovoru.
9. Žalobce rovněž namítal, že nebyl poučen o možnosti prominutí úroku z prodlení ani penále. Zdůrazňoval, že zastoupení účetní osobou nelze bez dalšího ztotožňovat s odborným daňovým poradenstvím, neboť účetní není daňovým poradcem ve smyslu příslušných předpisů.
10. Závěrem žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a požadoval náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobcem napadaný postup správce daně spočívá ve vzniku a předepsání úroku z prodlení, který vzniká přímo ze zákona, nikoli z vůle či rozhodnutí správce daně. Současně zdůraznil, že vyrozumění daňového subjektu o předepsání úroku z prodlení je v případě úhrady jistiny daně zákonnou povinností správce daně podle § 251a odst. 3 daňového řádu.
12. Žalovaný dále konstatoval, že na uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že žalobce podal správní žalobu proti platebním výměrům, jimiž mu byla vyměřena jistina daně, od níž se nyní posuzované příslušenství odvíjí. Podle žalovaného by tomu tak bylo i v případě, že by této žalobě byl přiznán odkladný účinek, ačkoli o takové skutečnosti žalovaný v posuzované věci informován nebyl. I tehdy by podle jeho názoru úrok z prodlení vznikl ze zákona a daňový subjekt by o jeho předepsání musel být vyrozuměn. Odlišná by byla pouze sazba úroku, která by byla poloviční podle § 157a ve spojení s § 253 odst. 4 daňového řádu.
13. Žalovaný současně připustil, že předmětem dříve podané správní žaloby je táž daň, jejíž příslušenství žalobce rozporuje i v nynějším řízení, a proto ponechal na úvaze soudu, zda řízení v této věci neodloží do doby rozhodnutí o dříve podané žalobě. Závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

14. V písemné replice žalobce požadoval proplacení soudního poplatku, neboť kdyby žalovaný nebyl v nečinnosti, tento náklad by žalobci vůbec nevznikl.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s.

16. Při předběžném posouzení věci krajský soud zjistil, že u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích je pod sp. zn. 52 Af 19/2025 vedeno řízení o žalobě proti dodatečným platebním výměrům a rozhodnutí Generálního ředitelství cel, na něž navazuje předpis úroku z prodlení napadený v nyní projednávané věci. S ohledem na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 28. 1. 2025, č. j. 6 Afs 292/2018-39, č. 4668/2025 Sb. NSS, proto krajský soud posuzoval, zda jsou dány důvody pro přerušení tohoto řízení do skončení uvedené věci. Dne 11. 6. 2026 si soud u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ověřil, že tam projednávaná žaloba byla zamítnuta. Tuto skutečnost následně potvrdil i žalobce ve svém podání z téhož dne. Krajský soud proto neshledal důvod k přerušení řízení a mohl ve věci rozhodnout, s přihlédnutím k výsledku řízení vedeného Krajským soudem v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích. Protože nedošlo ke zrušení dodatečných platebních výměrů a rozhodnutí Generálního ředitelství cel ve věci snížení nároku na vrácení spotřební daně z minerálních olejů, a tudíž ani ke zpochybnění zákonného základu pro předpis úroku z prodlení, nebylo nutné z tohoto důvodu přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí (srov. shora označený rozsudek č. j. 6 Afs 292/2018-39, bod 56).
17. Podle § 153 odst. 3 daňového řádu *správce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením. Správce daně tak učiní vždy, jedná-li se o nedoplatek, který má být poprvé vymáhán; to neplatí, byl-li daňový subjekt o nedoplatku již dříve vyrozuměn, hrozí-li nebezpečí z prodlení nebo by vyrozumění bylo zjevně neúčelné.*
18. Podle § 251a odst. 3 daňového řádu *správce daně vyrozumí daňový subjekt způsobem podle § 153 odst. 3 o předpisu úroku, je-li úrok předepsán do evidence daní z důvodu, že pominuly podmínky pro jeho další vznik.*
19. Podle § 251a odst. 4 daňového řádu *proti postupu správce daně v souvislosti s předepsáním a vyplacením úroku je daňový subjekt oprávněn uplatnit námitku.*
20. Podle § 252 odst. 5 daňového řádu *úrok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik.*
21. V projednávané věci žalobce brojil proti rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho námitka směřující proti vyrozumění o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností. Podle platné právní úpravy je nezbytným předpokladem soudního přezkumu, aby daňový subjekt nejprve využil procesní prostředek nápravy, tj. podal proti vyrozumění námitku podle § 159 daňového řádu. Samotné vyrozumění podle § 251a odst. 3 daňového řádu má toliko povahu oznámení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 1 Afs 83/2019-34). Námitka proti vyrozumění tedy představuje zákonem upravený prostředek k odstranění případných pochybení správce daně (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53, č. 3873/2019 Sb. NSS). Podle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Afs 119/2017-106, a ze dne 27. 8. 2019, č. j. 1 Afs 85/2019-36, lze rozhodnutí o námitce, která směřuje proti aktu nesplňujícímu definiční znaky rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., napadnout žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 128/2022-37, a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 8. 2022, č. j. 141 Af 14/2022-14, č. 4400/2022 Sb. NSS). Jelikož žalobce v nynější věci proti jednotlivým vyrozuměním o předpisu úroku z prodlení námitku podal a žalovaný o ní rozhodl napadeným rozhodnutím,

je dána pravomoc zdejšího soudu toto rozhodnutí přezkoumat v řízení podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

22. Současně však platí, že předmět soudního přezkumu je v tomto typu věcí omezený. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004-62, publ. pod č. 1182/2007 Sb. NSS, konstatoval, že při přezkumu rozhodnutí o sdělení předpisu úroku z prodlení (za předchozí právní úpravy označeného jako „penále“) se zkoumá toliko to, zda existuje rozhodnutí, jímž byla daňovému subjektu platební povinnost řádně sdělena, zda daňový subjekt tuto povinnost ve stanovené lhůtě nesplnil a zda bylo příslušenství vypočteno v souladu se zákonem. Tímto rozsahem přezkumu je při zachování dispoziční zásady vázán rovněž soud. Na tento závěr navazuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006-93, podle něhož nebylo-li pravomocné rozhodnutí ukládající daňovému subjektu zaplatit daň předepsaným způsobem zrušeno, nelze v žalobě proti rozhodnutí o sdělení úroku z prodlení k této dlužné dani úspěšně namítat, že rozhodnutí týkající se úroku je nezákonné proto, že daňová povinnost byla stanovena neoprávněně (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 10 Afs 115/2017-37, nebo ze dne 19. 8. 2021, č. j. 7 Afs 118/2020-42). Z uvedeného plyne, že ani zdejší soud se v tomto řízení nemůže zabývat námitkami směřujícími proti samotné zákonnosti či věcné správnosti pravomocně stanovené daňové povinnosti, ale pouze tím, zda byly splněny zákonné předpoklady pro předpis úroku z prodlení a zda byl tento úrok stanoven v souladu s právní úpravou.
23. Z těchto důvodů nebylo možné otevírat a meritorně přezkoumávat správnost skutkových a právních závěrů, na nichž spočívají dodatečné platební výměry, jimiž byla žalobci doměřena spotřební daň. Námitky směřující proti místním šetřením, měřidlům, spotřebě minerálních olejů, fakturaci či celkovému věcnému posouzení doměření daně se tedy míjejí s předmětem nynějšího řízení a není na zdejším soudu, aby je vypořádával. Žalobce v žalobě netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že byl úrok předepsán v rozporu se zákonnými podmínkami jeho vzniku, zejména že by vycházel z nepravomocně stanovené daně nebo že by byl vypočten z nesprávného základu či za nesprávné období. Z obsahu správního spisu naopak vyplývá, že žalovaný předepsal úrok pouze u těch zdaňovacích období, u nichž přesáhl částku 1 000 Kč, a to za dobu od původní splatnosti jednotlivých daňových povinností do jejich úhrady.
24. Důvodná není ani námitka týkající se údajné nečinnosti správce daně při vydání vyrozumění o předepsání úroku. I kdyby žalobce dovozoval, že vyrozumění bylo vydáno opožděně, sama tato okolnost bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí o námitce ani zánik zákonného úroku. Předmětem nynějšího řízení není ochrana před nečinností či nezákonným zásahem správce daně, ale přezkum rozhodnutí o námitce. Žalobce navíc netvrdil, že by se tvrzená prodleva promítla do samotné výše předepsaného úroku nebo do zákonnosti rozhodnutí o námitce. Svou námitku koncipoval toliko tak, že mu v důsledku prodlení správce daně vznikly zbytečné náklady s podáním žaloby proti napadenému rozhodnutí. Ani tato skutečnost však nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Je třeba dodat, že pravomocně bylo o odvolání žalobce proti dodatečným výměrům na vrácení spotřební daně z minerálních olejů rozhodnuto až rozhodnutím Generálního ředitelství cel dne 26. 8. 2025. Je tedy logické, že do té doby žalovaný nemohl žalobce o předpisu výroku vyrozumět. Pro úplnost soud doplňuje, že případné prodlení žalovaného nemohlo mít vliv ani na povinnost žalobce zaplatit soudní poplatek, neboť ten se hradí za žalobu proti každému jednotlivému správnímu rozhodnutí (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2044, č. j. 5 Afs 3/2003-27, publ. pod č. 570/2005 Sb. NSS).

25. Námitka týkající se telefonického poučení o splatnosti úroku rovněž není důvodná. Podle § 252 odst. 5 daňového řádu je úrok z prodlení splatný dnem, kdy jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik. Splatnost tedy není navázána až na doručení vyrozumění. Úrok prodlení je splatný ze zákona. Případná nepřesnost či nejasnost neformální telefonické informace sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost předepsání úroku. Stejně tak nemá vliv na jeho splatnost. Žalobce ostatně ani netvrdil, že by v důsledku této informace byla úroková povinnost stanovena v jiné výši nebo za jiné období. Soud tedy nepovažoval za potřebné provádět důkaz nahrávkou telefonního hovoru, neboť jeho obsah zjevně nemohl mít vliv na výši ani splatnost předepsaného úroku z prodlení.
26. Stejně tak soud neshledal relevantní námitku, podle níž žalobce nebyl poučen o možnosti prominutí úroku z prodlení či penále. Povinnost správce daně zahrnout takové poučení do vyrozumění o předepsání úroku ani do rozhodnutí o námitce z právní úpravy neplyne. Naopak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 4 Afs 342/2018-35, je zřejmé, že prominutí je zvláštní žádostní institut a není na něj právní nárok. Neposkytnutí takového poučení proto nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.
27. Soud proto uzavírá, že se žalovaný námitkami žalobce zabýval v rozsahu odpovídajícím povaze věci a své závěry srozumitelně odůvodnil. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Žalobní námitky na tomto závěru ničeho nemění.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce a žalovaného.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
31. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 2. červenec 2026.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu